

POCZAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

11. číslo

Budyšin, novembra 1974

Lětnik 94

Hrono na nazymnik 1974

Bóh praji: Ja činju wšo nowe

Zjew. Jana 21,5

Tuto hrono swj. Pisma bě tema 4. zhromadźizny Ekumeniskeje rady cyrkwjow 1969 w Uppsala. Tam přednošowaše metropolit Ignatius z Latakia wot grjekske-prawoslawného patriarchata Antiochije wo nim. To drje je znamjo za to, zo je tole slowo wažne wuprajnje wěry w našim času – haj, poprawom bych dyrbjal pisac „hač do našeho časa“, přetož wažne je hižom prjedy bylo.

Ja činju wšo nowe – to je jeničke slowo w knize Zjew. Jana, kiž Bóh sam praji. Hewak rěča w tutej knize hłosy z njebyes abo jandželjo abo Chrystus wězo w Božim nadawku. Tuto slowo – měsačne hrono na november 1974 – ma z tym swoju wosebitu wažnosć, zo Bóh tu sam rěči. Što chce nam prajić?

Bóh sam čini wšo nowe. Kaž je Bóh na spočatku wšo stworil (I. Mójz. 1, 1), wuńdže tež nowa stwórbja wot njeho. Nowa stwórbja je nuzna, dokelž je Boží dobry swět přez čłowjeski hrěch skaženy.

Bóh sam čini wšo nowe – nic čłowjek! Tež my křescenjo njewobnowimy swět, tež nic po Božich postajenjach.

Bóh sam čini wšo nowe! Ale što čini wón nowe, a hdy so to stanje?

Najbóle myslimy na wobnowjenje swěta přez Boha w přichodze, snano při zasopřindženju Chrystusa. Bože slowo pak nas najprjedy do přichoda njepokazuje, ale do zańdženosće. Bóh je swoje slubjenje: Ja chcju nowu wěc sčinić (Jez. 43,19) hižo započal spjelnić – přez Jězusa Chrystusa. Přetož k wobnowjenju sluša tež, zo so wšo přeč wza, štož čłowjeka wot Boha džěli: hrěch a zla móc. To čłowjek ze swojeje mocy njemóžeše dokonjeć, ale to je Jězusa Chrystus činił. Wón je naše hrěchi nješl a je chłostanje na so wzal – smjerc. Tuž Jězusa w smjerc za nas rěka: My smy zaso z Bohom wujednani. Bóh sam, kiž je nam Jězusa Chrystusa posłał, je to zmóžnil. Jězusa Chrystus njeje w smjerc wostał, ale Bóh je jeho ze smjerc zbudził. Tak bu zle přewinjenje, a my mamy nadźiju, zo naše zjednoćenstwo z Bohom nihdy wjace njezandže.

Nětko plaći: Je-li što w Chrystusu, tón je nowe stworjenje; to stare je so minyło, hlej wšitko je so nowe sčiniło. (2. Kor. 5,17). My chcemy to prawje čitać: tón je – tón je hižom nětko a nic hakle w přichodze – nowe stworjenje. Příklad-

ow za to, kak so čłowjekojo stachu z „nowym stworjenjom“, dokelž běchu „w Chrystusu“, je nadosć. Chcemy sebi jenož na někotrych pomyslić, wo kotrychž Nowy Zakon powěda. Tak na příklad na Pětra, kotryž swojeho Knjeza zapře a jako „nowe stworjenje“ na swjatkach připoslucharjam zmužiče praješe: Wy sće Chrystusa na kříž přibili a morili, ale Bóh je jeho z mrtwych zbudził. Saul přesěchowaše křescanow. Tón samsny čłowjek jako Pawoł bě předar ewangelijskeje. Jězusuwi wučomnicy běchu w tamnej noci z bojosem wšitcy rozčekali, ale jako „nowe stworjenja“ so zjawnje ke Chrystusej wuznawachu njebojo so jastwa a smjerc. Woprawdže, tu je so něšto přeměnilo, wobnowilo. To bě wot Boha přišlo, nic wot čłowjekow.

Tak móžemy prajić: To nowe je Bóh započal ze smjercu a horjestanjenjom Jězusa Chrystusa. Nětko njetrjeba wjace njepřečelstwo być mjez nami a Bohom, ale nětko móžemy Bože džěci być. W listě na Galatskich (3,26) rěka: Wy sće wšitcy Bože džěci přez wěru w Jězusu Chrystusu. W Chrystusu je tež Bóh „při nas tudy“. Tu započnje Bóh naše wumóženje.

To je započatk, ale nic hišće dospolne wumóženje a dospolne zjednoćenstwo z Bohom. Naše hrono pokaza nas do wěčnosće. Tutón přichod dospolneho zjednoćenstwa z Bohom je wěsty, dokelž je so hižom započal.

Što to za nas rěka?

Přez křćenicu smy do noweho swěta přesadzeni. Křćenica je poskićenje wumóženja přez Chrystusa – zbožnosć a zjednoćenstwo z Bohom.

Tak čini Bóh wšo nowe, nic my. Tutón Boží skutk mamy připóznac. Bóh nas awtomatisce nječini „nowe stworjenje“ – to rěka: nic bjez našeje wěry. Wěra je nuzna za naše wobnowjenje. To je tón jenički puć wumóženje z hrěcha a wšeho zleho, z Božeho hněwa a wěčneje zahuby.

Hdyž přijimamy Božu hnadu, potom so tež naše žiwjenje přeměni. Potom smy my „nowe stworjenje“. Potom mamy wjesołu nadźiju, hdyž snadž tež hewak w žiwjenju ničo k smjercu nimamy. Potom ma naše žiwjenje zaměr, kiž je wjetši hač wšitke nuzy a bědy: dospolne zjednoćenstwo z Bohom.

Za to je Bóh wšo činił.

Albert-Hrodzišćanski

Bóh je lubosć

W běhu tutoho cyrkwinskeho lěta 1973/74 smy so na zakladze svojich předowanskich tekstow, kotrež běchu z japoštołskich listow wzate, wjele zaběrali z lubosću. 13. njeđzělu po swjatej Trojicy (8. septembra) nam njeđzělski tekst I. Jana 4, 7–16 poda zasadne mysle wo lubosći. Njech so toho na kóncu cyrkwinskeho lěta hišće raz dopominamy.

Bóh je lubosć – a nic swjata surowosć, kotraž njesmilnje hrěšnika, chłosta,

Bóh je lubosć. Wón njeje jenož stworićel swěta, kotryž by nětk ze zymnym zajimom přihladował, kak so jeho stwórbja dałe wuwija.

Bóh je lubosć. Wón pomha. Wón je čłowjekam wutrobne přichileny. Bóh chce, zo bychmy so mjez sobu lubowali.

Štož lubuje, tón je z Boha narodženy, tón je wěrjacy křescan, tón je Bohu blisko.

Wy najlubši, lubujmy so mjez sobu!

Tak nas napomina Bože slowo. Bóh ma swoje spodobanje, hdyž je lubosć mjez nami, hdyž mamy so mjez sobu rady. To je zbožowne bohatstwo našeho žiwjenja, hdyž maš čłowjeka při sebi,

kotryž so tebi lubi, kotryž je z tobu dobroćiwý, kotryž z tobu stajnje derje měni, kotryž ma k tebi dowěru, na kotrehož móžeš so přeco spuścić, z kotrymž móžeš wutrobne rěčeć, kotryž ma za tebe zrozumenje a kotrehož ty rozumíš.

Tajka lubosć je žórlo wjesela a nowych mocow w styskných hodžinach. Bóh je lubosć. W lutej lubosći a smilnosći ja nam posłał swojeho jeničkeho narodženeho Syna, zo by wón byl naš Wumóžnik, zo by wón byl zjednanje za naše hrěchi.

Što je woprawdžita, njechabłaca, njesebična lubosć, to móžemy pola Jězusa wuknyć. We wšech jeho předowanjach widžimy jeho wutrobnu přichilenosć k čłowjekam. Wón jich napominaše k dobremu, jich tróšowaše a jich dowjedže na puć žiwje-

Chrystus je za nas wumrěl a na třeci džen zaso stanyl z mortwych. Tež nam drje so při rowach styska, ale my mamy nadžiju.

nja. Hlódnych wón nasycí, chorych hoješe, slepym da widženje a zaslepenym dopokaza jich njeprawdu. Hrěšnikow wón njezasudži, ale w swojej smilnosći wotewri jim puć do noweho, čisteho žiwjenja. Štóz so zanuri do Jězusowych mysłow a skutkow, dyrbi jeho lubo měć, dokelž je wón čłowjekow lubował.

Štóz so wot Jězusa da powučić, tón dyrbi tež z čłowjekami derje měnić. Tuž lubujmy Boha čłowjeka dla.

A lubujmy čłowjekow Boha dla. Tych čłowjekow lubować, kotřiž nam njejsu sympatiscy, kotrychž nihtó lubo nima, to je lubosć, kotraž so sama wot so njerozumi. Přeciwo tajkej lubosći so naša natura spječuje. Wona pak je krónowanje nadobneje duše. Božedla

njesměmy nimo hórkič, zajědojčeny, čmowych hić njehladajo na jich stysknu samotu. Wězo su sami wina na swojej nuzy. Čehodla su tak škropawi? Čehodla njemóža kusk přecelniši być? Haj, čehodla njemóža — to džen je tón problem. Jelizo jim nihtón njepomha, wostanu dale w jastwe swojeje małeje wutrobički a wobskoržuja w swojej hórkosći wšón swět — tež tebe, a to z wěstym prawom.

Bóh chce, zo by wšitkim čłowjekam pomhane było, a my směmy při tym Boží pomocny grat być.

Skřička dobroćiwosće, přecelniwosće móže snano hižom tamnu wutrobu rozswětlić. To by było po Božej woli, přetož Bóh je lubosć. W.

Spominanje na dra. Adolfa Černeho

W awgusće před 110 lětami narodži so nadobny čłowjek z wulkej słowjanskej wutrobu. Wo nim móže so prajić, zo bě Kollarowy ideal zdžělaneho Słowjana dopjelnil. Z njesměrnej pilnosću bě wšitkej słowjanske řeče nawuknyl, zo by jeho džěto móhlo wužitne być wšitkim Słowjanam. Wón přemyslowaše, kak bychu so wšě słowjanske narody móhli mjez sobu zeznawać. Na jeho słowjanske zmyslenje je wulki wliw měl prof. Masaryk, kaž to Černý w jednym svojich spisow sam wznawa. Wosebje lubowaše małe słowjanske narody — přede wšěm lužiskich Serbow, kotřiž móža z dobrym prawom jeho svojeho narodneho prócowarja mjenować.

Do Lužicy přinđže přeni raz jako mlódy student w léce 1884, zo by jeje kraj a lud spóznał. Wo Lužicy hać dotal hišće ničo njewědžeše. W Budyšinje zetka so z Michałom Hórnikom. Z nim řečeše wo českej a serbskej literaturje, kaž to wopisuje w swojim žiwjenjeběhu. Pola Hórnika so zezna z Jurijom Šewčikom, kotryž jeho přewodžowaše po Lužicy. Dale so zezna z kaplanom a spisowacelom Libšom w Ralbicach, z literarnym historikom Dučmanom w Radworju. Do Čech domoj přinješe sej něšto serbskich knihow, zwjětša dary Michała Hórnika. Hnydom so da do

pilneho studija serbsčiny. Za krótki čas bě sebi ju tak přiswojił, zo swojim přecelam do Lužicy jenož serbski pišaše. W přichodnym léce dojědže Černý někotre razy do Lužicy a zezna dalšich serbskich prócowarjow: dra. A. Muku, J. Barta-Čišinskeho, M. Smolerja, dra. H. I. Imiša a druhich. Wot teje doby sem wón kóždu swobodnu chwilu přebywaše we Lužicy a po njej chodžeše ze swojimi serbskimi přecelami, zo by bliže zeznał jeje duch a bohatstwo jeje naroda, kotryž bě jako posledni zbytk połobskich Słowjanow přeťrał časy čězkeje germanizacije hać do našich dnjow.

Hižom w léce 1887 wustupi Černý přeni raz jako serbski basnik a spisowacel, hdyž w časopisu „Lužica“ so prócowaše Serbam zblizic někotrych českich basnikow a spisowacelow. W samsnym směru džělaše tež doma w Čechach, hdyž tam přeloži a wuda někotre basnje Zejlerja a Čišinskeho. Skónčnje wuda cyłu knihu „Lužica a lužiscy Serbja“ a pozdžišo dalše knihi. Zo by so česki lud lěpje zeznał a informowany byl wo słowjanskim swěće, založi w Praze časopis „Słowjanski přehlad“, hdžež bě skoro w každym čisle něšto wo Serbach, zwjětša z pjera dra. Muki, Michała Andrickeho, B. Šwjele, dra. Krječmara a druhich.

Hdyž bě někotre léta jako wučer skutkował, bu Adolf Černý na Karlowu uniwersitu w Praze powołany jako přeni lektor serbskeje, pólskeje a chorwatskeje řeče. Wokoło sebe zhradžowaše zahorjeny kruh přecelow Lužicy, kotřiž založichu w léce 1907 Česko-serbske towarstwo a mjenowachu jo po mjenje A. Černeho. To so sta z česćownosće k swojemu uniwersitnemu wučerjej, kotryž bě jich zahorił za najmješi słowjanski narod — za lužiskich Serbow. Do přerich sobustawow slušeštaj dr. A. Frinta a dr. Jozef Páta. Černeho skutkowanje njebě jenož na uniwersitu wobmjezowane. Wjele chodžeše do Serbskeho seminara w Praze, zo by tam pěstował strowe serbske narodne sebjewědomje w Kollarowym duchu mjez serbskimi studentami.

W léce 1888 wustupi přeni raz jako serbski hudžbny wědomostnik a spisowacel, hdyž w „Časopisu Maćicy Serbskeje“ wozjewi zběrku narodnych a ludowych spěwow. Za swoje słowjanske skutkowanje dósta čestny doktorat Karloweje uniwersity w Praze a Jagelonskeje uniwersity w Krakowje.

Po přenjeje swětowej wójnje přewostaji lektorat słowjanskich řečow swojemu wučomcej dr. Paće, dokelž stupi do diplomatiskeje služby jako znajer słowjanskich poměrow. Tak bě wón w Parisu na měrowej konferency. Jemu tam džěše wo to, zo by so Lužica słowjanska wuchowala. Žanu skladnosć wón njeskomdži, zo by za Serbow wustupował.

Wot léta 1927 bě na wuslužbje a přežiwi nazymu svojeho žiwjenja. Wjele přednošowaše — nic jenož wo Lužicy, ale tež wo nuznosće dušineho a nabožneho wobnowjenja českeho naroda w duchu Jana Husa a J. A. Komenskeho, po kotrejuž stopach wón sam chodžeše. W žohnowanej starobje 88 lět zemře w léce 1952, hdyž cyłu słowjanski swět spominaše na stolětne posmjertniny Jana Kollara, z kotrymž měješe dr. Adolf Černý tak wjele zhradneho.

Miroslav Hloušek

Zymske ranje swita nad Židowom

Són Božich džěci

Ha widźu-li ptačata ćahnyć, hdyž lisćowy zołci so štom ...

Ha widźu-li mroćelow ćahi, kaž sony puć po njebjom hić ...

Tak spěwaše naš Handrij Zejler, a nam so wjele hinak njeńdže. Sony su wažny dźěl našeho žiwjenja.

žórlo nowych skutkow, noweho časa —

Boži puć k nam čłowjekam, byrnjež znajemy strašne a wohidne sony.

My sonimy wodnjo a w nocy — z woćinjenymaj woćomaj a spicy.

Lubujemy sony?

Wone maja podźěl na woprawdžito-
sći.

su dźěl woprawdžitosće a tola nje-
su luta woprawdžitosć.

W duchu widźu Anitu před sobu. Jejne sony njeznaju a tola wěm, zo tež wona soni — wo zbožu.

Štó poprawom njesoni wo zbožu?

Són wo zbožu je tak stary kaž člo-
wjestwo same a so njedopjelni přez
čłowjekow — chiba přez Boha sa-
meho.

Profetojo posluhachu w sonach na
Bože słowo, zo bychy lud na zbožow-
ny puć pokazali.

My z Anitu sonimy wo zbožu.

Wjele k nam chodža a nam wšelke
wo zbožu čłowjeka powědaja, poka-
zujou nas na našu móc a naš rozum.
Woni rěča nam wo jednoće w boju.

Bože słowo nas hinak wući, doka-
lž je z Boha.

My směmy z Anitu wo zbožu sonić,
doka-
lž je Bóh pola nas a z nim naše
zbože.

Són nas wobohaći.

Wón je jedna tych dobrotow na-
šeho Boha.

Štóž wo sonach hinak rěči, nje-
znaje ani wědomostne slědženje na
tutym polu.

Són je forma duchowneje aktiw-
nosće.

Tuž njech Anita soni.

Ja budu tež dale sonić a nochem
při tym woprawdžitosć z woćow spu-
šćić.

Njech Anita soni wo zbožu. Wona
wšak budže zbože hinak mjenować
hać ja. Za nju budže zbože najprjedy
lubosć a wuspěch.

Ja ći njepraju, što wšo zbože za
mnje rěka. Snano smój sej w mno-
him přezjedne.

Ja so swojich sonow njehańbuju.
Su tak rjane! P. W.

Džak za Bože słowo

W pólskim cyrkwiniskim časopisu
Chrześcijanin (Křesćan) wo-
zjewja w každym čisle redakcija na-
božneho wusylanja listy, kotraž do-
stawa wot posluhacharjow. Někotre z
septemberskeho čisla chcemy tu wo-
čišćeć. Po zdaću je mjez pisarjami
wjele katolikow.

Drozy bratřa a sotry!

Witam Was w miłosći našeho
Knjeza Jězusa Chrystusa.

Lubowani! Chodžo kemši sym sły-
šala, zo duchowny z Ewangelijsa čita;
ale ja njejsym wědžala, što to je, a
njejsym tež ničo zrozumila, doniž so
raz pola koleginy njedohladach No-
wego Testamenta, kotryž sće jej při-
póstali. Wón mje jara zajimowaše.
Nětko posluhach tež na Waše wu-
sylanja, kotraž so mi jara spodobach-
u. Ja Was jara prošu, zo byšće tež
mi Nowy Testament póstali. Ja chcu
w nim čitać a so Bohu bližić.

Modlće so tež za mnje a cytu na-
šu swójbu, zo bychmy lěpje mohl
swjate Pismo rozumić, zo bychmy
wěřili a wumóženi byli a wěčne ži-
wjenje dostali.

Wostańće z Bohom!

Božena R.

běch sebi hižom žadał, zo bych swj.
Pismo wobsedzał! Ja so Wam dža-
kuju za wusylanja, kotraž su tak
drohotna cyroba za dušu.

Mariusz P.

Drozy bratřa!

Ja so Wam džakuju za Wašu dobrou
wutrobu a za wažne powučenje, ko-
trež nam z radija přichadžeja. Moja
cyła swójba zhromadžuje so w 17
hodž. a slucha a so džiwa nad kož-
dym słowom. Do našich wutrobow
je začahnył pokoj. Radosć a tež přez-
jednosć stej w našim domje, kaž to
ženje hać dotal njebě. Waše wusyla-
nje je nětkle derje słyšeć. Ja čitam
Bože słowo a so prócuju, najwažniše
mysle sebi spomjatkować, zo bych
snadž pozdžišo tež druhim mohl Bože
słowo dale dawać. Ja sej přeju, zo
by hišće wjele ludži Boha póznało.

Zdobom prošu tež bratřam so dža-
kować, kotřiž přinošuju, zo móžemy
tak derje Waše wusylanje słyšeć.

Wšitkich strowimy a jich poru-
čamy Božej miłosći.

Józef A.

Budž chwaleny Jězus Chrystus!

Drozy bratřa w Chrystusu! Wu-
trobnje so Wam džakujemy za list
a knižku, kotruž smy wot Was do-
stali.

Wy so nas prašeće, hać w swja-
tym Pismje čitam. My smy hižom
starši ludžo, wobčeženi z chorosćemi
a žiwjenjom. Hdyž pak mamy jenož
někak chwile, čitam Bože słowo.
Jara smy Wam džakowni za wusy-
lanje w radiju, kotraž wšědnje słyši-
my. Jara sebi přejemy, měć cytu Bi-
bliju. My tu samotnje bydlimy. Naša
jenička džowka je so wudała a bydli
daloko w měsće. Tuž z radosću słu-
chamy Waše wusylanja a so tak du-
chownje posylnjamy. Ludžo su džen-
sa hlownje zmysleni na to časne. Bo-
že kralestwo a wumóženje je jim
zдалene. Tuž je derje, zo Wy přez
radijo w každym domje dopominaće,
zo je žiwjenje krotke a zo je nuzne.
sej na wěčnosć myslić.

Wutrobnje Was strowju.

Njech ma Knjez Jězus Was na sta-
rosći.

Józef RZ.

T w a r i ć to je widžomna nadžija.

T w a r i ć to je wjesoly postup.

Tale rjanosć džzensniši džen w našich bohatych džělaćerskich domach a u
kwětkojtych zahrodach wokoło nich!

Moped

To je titul hry bołharskeho spisowacela Nedjalka Jordanowa, kotruž předstajichu w Budyskim dźiwadle. Młody lékar ma na sociusu swojeho mopeda šarmantnu předawarku Marju ze Sofije, kiž chce na dowol jěc. Pana jeju nuzuje zastać. Reparatura njeje lochka. Lékar Sašo so na tajke wěcy njewustěji. Marja wšak je lépje wobhonjena w technice a jemu wšelku dobrou radu dawaja, štož wón z hordosću wotpokazuje. Jemu je fatalne, zo młoda holca wjacje rozumi hač wón.

Druzy ludźo so přidružaja, sympatiscy a mjenje sympatiscy, tajcy, kotřiž chcedźa pomhać, a druzy, kotřiž jenož mudruja. Na tajke wašnje so Marja a Sašo přibližujeta. Wěc so komplikuje, hdyž připadnje Mariny přečel Borislaw přindźe. Wona jeho wotpokazuje, dokelž je hižom přjedy spóźnała, zo drje móže wón jej bohate a přijomne žiwjenje poskićić, ale wjacje nic. Wona jeho njelubuje. Lépje so jej zda, z młodym lékarjom być žiwa. Wón ma praksu při rěčneje zawěrje a tam pilnje dźěła. Tež wón ma wjele wyše za młodu holcu, ale sebi hišće njezwěri zamołwitosć za Marju na so wzać. Tuž Marja jeho wopuści. Wón pak za njej honi. My chcemy so nadźijeć, zo budžetaj tola hišće zbožowny por.

Spisowacel Jordanow derje charaktery rysuje a tež konflikty lubosće młodych, njedozrawjenych ludźi.

Naši serbscy dźiwadźelnicy su z přešwědčenjom hrali. Hłownu žónsku rolu měješe Janina Brankačkec, kotraž přeni raz na serbskim jewišću steješe a dobry začišć zawostaji. Tež jejny partner Mahr, kotrehož smy husćišo widźeli — tež na Serbskim cyrkwiniskim dnju — je swoju rolu na prawe wašnje zmištrował. La.

Z wosadow

Br. Kurt Hładki (Lattke) z Přiwćic pola Budyšina nowy serbski synodala. Naša dotalna serbska synodalka sotra Hilžbjeta Hornčerjowa rodź. Zejlerjec z Hornjeje Boršće pola Hodžija dyrbyeše so synodalneho mandata swójnych přičin dla

wzdać. My mamy zrozumjenje za to a so jej wutrobnje dźakujemy, zo je nas Serbow w Drježdźanach na wažnym městnje zastupowała.

Po našim namjeće je nětk cyrkwiniske wjednistwo noweho synodala powołało. Br. Kurt Hładki narodži so 24. 12. 1924 w Přiwćicach jako syn serbskeju burskeju staršeju. Wón ma serbsku žonu a je nan syna a džowki. My jemu z cylej wutrobu přejemy Bože žohnowanje a wjele mudrosće za jeho wulki nadawk, jako Serb směc sobu dźělać w synodze našeje krajneje cyrkwyje.

Njeswaćidło. Njedźelu Michała běchu so kurendy Budyskeho cyrkwiniskeho wokrjesa — na 180 dźeći — w Njeswaćidle zešli, zo bychu zchromadnje spěwajo Božu službu swjećili. Bě to krasnje! Kajke rjane dary w našich dźěćoch tća! Ja sym dźěćom radšo a z wjetšej zahoritósću připosluchał hač najrjeńšej sinfoniji w telewiziji.

Po kemšach so potom kurendy jednotliwych wosadow předstajichu každa ze swojim wosebitym spěwom. Při tym wobkedźbowach wobliča připosluchacych dźeći, kak běchu wone ze zajimom a poľnej koncentraciji při wěcy.

Doľho budžemy na tole rjane popoľdnjo spominać. Škoda, zo bě tam tak maľo wosadnych. Ani přiwuzni spěwacych dźeći njeběchu wšitcy přišli. A tak maľo z druhich wosadow!

To by tajka prawa składnosć była, cyľu swójbju do awta zesadźeć a do Njeswaćidla sej dojěc. Najskerje tak někotryžkuli njeje wědzał, što chěće započeć, a je skomdźił tole krasne wokřewjenje duše.

Njeswaćidło. Młody inženjer Manfred Müller (1933) jědžeše ze swojej mandželskej z Budyšina do Njeswaćidla. Před Chelnom zrazy awto do njeju a wobeju čezko zrani. Tydžeň pozdžišo Manfred Müller w Budyskej chorowni zemrě. Cyła wosada z wudowu a dźesaćlětněj džowku a wšemi zawostajenymi wutrobnje žaruje wo młodeho, wobdarjeného a nadobneho čłowjeka.

Njeswaćidło. August Schiewart a Lejna rodź. Pauluschec z Noweje Wsy móžešaj 21. 9. 1974 swój zľoty

Tale wišnja měješe každe lěto wjele dobrych čerwjonych plodow.

kwas swjećić. Jubilaraj běštaj z přiwuznymi a kwasnymi hosćimi do Božeho domu přišoľ, zo byštaj so Bohu na tak wažnym dnju nutrnje za wšu swěru dźakowaloľ a Bože słowo słyšaloľ. Cyrkwiniski chor swjatočnosć ze spěwomaj porjeńši. Jubilaraj staj znataj a česćenaj wosadnaj a staj na swojim čestnym dnju wjele lubosće a česćownosće nazhoniľoľ.

Böh Knjez njech jeju dale miľosćiwje přewoźa.

Klukš. Naš lětuši wosadny wopor žnjowodźakneho swjedženja je wunješ 5 981,12 hr. Wutrobnje so wšitkim darcělam dźakujemy. 575 listow bjez mjenow rozdźělichmy na wosadnych do swjedženja. Z nich přindźechu 288 (50,1%) z pjenjazami wróćo. Wšitke wsy našeje wosady šćedriwje woprowachu, wosebje pak chcemy dźakownje wuzběhnyć Zdzer a Jatroľ.

**Ty daš čłowjekam
so minyć —
kaž rěka běži.
Woni su kaž són —
kaž trawa,
kotraž bórze zwjadnje.
Wuč nas wopominać,
zo dyrbimy wumrěc,
zo bychmy mudri byli.**

Na wozbožace wašnje rjenje wobnowjeny Boži dom we Łupoji

Pomhaj Böh, časopis ewangelskich Serbow. — Wuchadźa jonkroč za měsac z licencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. — Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamołwity redaktor: superintendent Gerhard Wirth-Njeswaćidlski. — Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin. — Čisć: Nowa Doba, čisćerňa Domowiny w Budyšinje (III-4-9-2124)